

Oudejaarsavond 2014 – Psalm 102 “De God met één gezicht”.

Orde van dienst:

Votum en zegengroet.

GK 138 “Heer, laat het licht zijn om ons heen”

Gebed

Lezen: Psalm 102

Zingen:

Preek

Zingen: Psalm 102: 12, 13

Terugblik:

Openbaring 14: 13

Zingen: psalm 90: 1

Genesis 17: 7

Zingen: Psalm 103: 5

Hebreeën 13: 21

Zingen: LvdK 341: 1, 3

Gebed

Collecten

NLB 416 “Ga met God en Hij zal met je zijn”.

Zegen.

Preek:

Kent u de afgod Janus?

Hij was een van de Romeinse goden.

Wel een aparte god: hij was een god met twee gezichten.

Dia.

Een gezicht aan de voorkant, dat vooruitkijkt. Naar de toekomst.

En een gezicht aan de achterkant, dat achteruitkijkt. Naar het verleden.

Soms zie je bij sommige beelden, dat het gezicht, dat terugkijkt, het gezicht is van een oude man. En het gezicht dat naar de toekomst kijkt is jong.

Dia.

Bij de Romeinen was de god Janus de god van het einde en het begin.

Hij is de god van de poorten en de deuren. Van drempels en doorgangen. Van ontstaan en geboorte. Hij heeft daarom ook vaak een sleutel in zijn hand: hij is de deurwachter.

Dia.

Ook van de hemel!

Zijn naam Janus komt van het latijnse woord “janua” en dat is deur of ingang.

Vandaar de naam januari: die komt van deze afgod Janus.

De Romeinen gingen met deze god het nieuwe jaar binnen. Hij is voor de Romeinen zo belangrijk geweest, dat Janus zelfs een eigen triomfboog kreeg.

Dia.

Wij doen dat bewust niet.

Wij sluiten het oude jaar af en beginnen het nieuwe jaar met Jezus.

Want er is een groot verschil tussen Janus en Jezus.

Janus is een dode afgod. Een god met twee gezichten. En dus onbetrouwbaar.

Wij kennen de uitdrukking “Januskop”. Iemand met een Januskop is dubbel. Die heeft twee gezichten. Onbetrouwbaar. Zo is Janus.

Jezus niet. Want Jezus leeft. Hij maakt heel duidelijk, dat onze God niet twee gezichten heeft. Onze God is niet dubbel, heeft één gezicht.

Hij laat ook zien hoe dat ware gezicht van God eruit ziet.

Met deze God kun je het nieuwe jaar binnen gaan.

Psalm 102 vertelt over deze God.

Het is een psalm over voorbij gaan. Over de tijd die als rook vervliegt. De tijd, die als zand tussen je vingers door glipt. Kleren die verslijten.

U herkent dat wel.

Als kind kun je nog eens denken, dat er een zee aan tijd voor je ligt. Een heel leven!

Vol verwachting kijk je naar de toekomst.

Maar als je ouder wordt, denk je: "Waar is de tijd gebleven".

Vol verwondering kijk je terug: "Is het nu al voorbij?".

En soms zeg je dat met veel pijn.

Dat zit ook in deze psalm: een diepe pijn.

De dichter zit niet genoeglijk met een goed glas wijn op een oudejaarsavond bij het haardvuur te mijmeren over de tijd die voorbijgaat.

Nee, zijn hart zit vol pijn. Zijn lijf zit vol pijn. Hij voelt zich diep eenzaam.

Want hij is veel kwijtgeraakt.

Tijd kan mooi zijn. De tijd kan wonden helen. In de loop van de tijd vind je een studie, een goede baan. Je ontmoet de liefde van je leven. Je krijgt kinderen. De toekomst lacht je toe. Je bent jong en je steekt de ene na de andere vuurpijl aan: laat dat nieuwe jaar maar komen!

Maar tijd kan ook pijn doen. Als je in de loop van de jaren veel kwijtraakte. Je man of vrouw of een kind. Als je nooit geworden bent, waar je van droomde.

En nu is het voorbij. Geen nieuwe kansen meer. Je voelt je ouder worden.

De tijd kan erg pijn doen.

De dichter schreeuwt het uit. Hij is alles kwijt.

Jeruzalem is verwoest. De tempel ligt in puin. En hij zelf zit ver van zijn vaderland tussen mensen met een vreemde taal en vreemde goden. Niets hoor je over een vrouw of over kinderen of over zijn eigen huis. Alles lijkt verloren. Als een steenuil in de woestijn.

Hij schreeuwt het uit.

En die pijn wordt nog verdiept, omdat hij beseft, dat dit allemaal geen toeval is.

Geen onvoorspelbare droogte, die zijn akker heeft verschroeid.

Geen verkeerde gok op de beurs.

Nee, hij roept: "uw toorn is tegen mij ontbrand, u tilde mij op en smeed mij neer!".

Hij is zo eerlijk om te bedenken, dat dit allemaal geen toeval is of domme pech.

Het heeft allemaal te maken met het loslaten van God. Met het zoeken van de zegen van andere goden. Met het verlangen naar meer en mooier en groter. Met egoïsme.

Totdat Gods liefde het niet meer verdroeg om steeds weer ingeruild te worden. Gebruikt te worden. Zijn liefde liet los in diepe gekwetstheid. Zijn liefde verschroeide als een oplaaiend vuur. Hij kan niet leven met mensen met twee gezichten.

Daar is zijn liefde te eerlijk voor. Te zuiver.

Dat is de diepte van de pijn: de dichter is ook God nog kwijt.

Ja, en toch blijft de psalm niet steken in een klacht.

Want even later gaat het weer over Jeruzalem. Over liederen die klinken over het tempelplein. Over volken en koningen, die daar weer komen aanbidden. Over kinderen, die spelen op de pleinen.

De klacht verandert in een loflied. In een gebed.

Hoe kan dat?

Nam hij een nieuw dieet? Ging hij wat vaker naar de sportschool? Veranderde hij van baan?

Nee.

Hij kreeg hoop, doordat hij twee dingen over God leerde. Twee dingen, die hem uit het kolkende water van zijn wanhoop tilden.

1^e. "U blijft dezelfde, uw jaren nemen geen einde".

Hij bedoelt "God is onveranderlijk. Hij blijft altijd dezelfde".

Hoe kan dat? Wat betekent dat?

Is God onveranderlijk, zoals een stuk rots onveranderlijk is?

Nee.

We lezen het in vers 26 wat dat betekent: "Voor alle tijden hebt u de aarde gegrondvest, de hemel is het werk van uw handen".

Dit betekent, dat God al bestond voor de tijd. Sterker, de hemel en de aarde, de zon en de maan, en dus de tijd, zijn door Hem geschapen.

Hij staat buiten de tijd. Boven de tijd. De tijd heeft op God geen grip.

En als we het toch over het gezicht van God hebben: God is dus ook geen vriendelijke oude man met een grijze baard.

God is God. Hij is de Schepper. Hij staat boven de tijd.

Hij kan dus ook de tijd en de geschiedenis in een keer overzien. Hij ziet het begin en het einde op hetzelfde moment. Niets is voor hem oud of nieuw.

Een voorbeeld: denk even aan de bergen.

Als je door de bergen reist, kun je vaak niet verder kijken dan de eerste bocht.

Je weet niet wat daarna komt. Je weg kronkelt tussen de bergen door.

Soms kun je even terugkijken als je via allerlei haarspeldbochten de berg omhoog rijdt. Je kijkt in de diepte en je ziet waar je eerst reed.

Maar wat er aan de andere kant komt of na de volgende bocht, dat zie je niet.

Je ziet de tegenligger niet, die de bocht om kan komen.

Je ziet niet of er een brug komt of een ravijn.

Maar God rijdt niet op die weg.

Hij staat erboven.

Hij staat als het ware op de top van de hoogste berg en hij ziet alles in een keer. Voor hem zijn er geen plotselinge tegenliggers of verrassende kloven. Hij is God.

Wij veranderen vaak doordat we nieuwe informatie krijgen. Door onverwachte ervaringen verleggen we onze koers. Door andere invloeden veranderen we van gedachten.

Maar voor God is niets oud of nieuw. Alles is voor Hem tegenwoordige tijd.

Hij verandert dus ook niet.

Hij blijft dezelfde.

Bij alles wat verandert blijft Hij gelukkig dezelfde.

De betekenis hiervan is overweldigend mooi!

Dat betekent wereldwijd, dat God onze geschiedenis kent.

Wat voor ons vaak toeval lijkt of

Gebed: Vader in de hemel, trouwe God, wij komen bij u op deze oudejaarsavond. Want hoe zouden we door het leven kunnen verder trekken, als u niet met ons meeding. Ja, als u niet voor ons uit ging. Als u er niet bent met uw zegen en ook het jaar, dat voor ons ligt niet kroont met uw goedheid.

Omdat we u willen danken voor het vele goede dat u gaf. Ook dit jaar. Voor eten en drinken. Voor als we gezond mochten zijn. Voor de jonge mensen, die mochten trouwen. Voor de kinderen, die

geboren werden. Voor jongeren, die belijdenis deden. Voor het evangelie, dat iedere zondag mocht klinken. Voor het werk van zoveel broeders en zusters in de gemeente. Omdat we u willen bidden om troost als er moeilijke dingen waren. En die waren er ook. Wij denken aan degenen, die dit jaar zijn overleden: zr. Wieten-Kok, br Holtrust en br. Aalbers. We denken aan hen die ziek werden. We bidden u voor Margreet Joose. Voor br. en zr. Telgenhof. Voor zr. van het Riet-Pruim en haar kinderen bij het verlies van een kleinkind in Canada. We denken ook aan de moeilijke politieke omstandigheden dit jaar. De aanslagen. Het terrorisme. Er is zoveel gebeurd.

Wij bidden u of we bij u mogen schuilen.

Want ook daarom zijn we vanavond bij U, HERE, om bij U te schuilen. Om uw evangelie te horen. Om u te vragen om uw zegen. Want we gaan een nieuw jaar binnen, maar dat willen we niet als u niet zelf met ons meegaat en ons zegent. Want alleen uw beloften en uw verbond zijn voor ons een vaste grond.

Wilt u ons die vanavond weer laten horen? Wij vragen u dat in Jezus' naam.

Amen.

Gebed 2: HERE in de hemel,

Wij danken u voor het leven, dat u ons geeft. Voor het nieuwe jaar, dat we straks mogen binnengaan.

Wij danken u, dat wat er ook gebeurt, u bij ons bent en dat uw weg met ons altijd een Levensweg mag zijn.

Ook al wisselen de tijden en verslijten hemel en aarde als een kleed: U bent eeuwig. Altijd dezelfde. Altijd trouw.

Wij bidden u voor onze gemeente. Geef, dat we in het komende jaar een levende gemeente mogen zijn. Geef, dat uw evangelie helder mag worden verkondigd. Geef dat we mogen groeien in de onderlinge liefde. In het dienen. Geef, dat we een Licht mogen zijn in een vaak donkere wereld. Geef ons ook de vindingrijkheid van de liefde in het bereiken van mensen buiten onze gemeente. Mensen hier in Berkum, in Zwolle. Nederlanders, maar ook mensen, die hier een stukje veiligheid zoeken.

Wij bidden u voor onze kinderen. Wilt u hen zegenen en vasthouden.

Zegen onze zustergemeente in Hull. Wees met Bill en Anne McCully. Zegen de gemeenschap, de broeders en zusters daar. Ze hebben zo' zwaar jaar achter de rug. Wilt u hen dragen.

Wilt u voor de wereld zorgen. Voor de natuur. Voor dieren, planten en oceanen. Voor het regenwoud en voor de lucht, die we inademen. En geef, dat wij er ook zelf goed voor zorgen.

Wees met de volken in deze wereld. Zo kleurrijk door U geschapen. Maar zo vaak geknakt door ziekten of oorlogen. Door honger of politieke crises.

Wilt u ons helpen in het helpen van elkaar.

Wilt u overheden zegenen.

Ook onze eigen overheid willen we aan u opdragen. Onze koningin Beatrix. Ze heeft een heel mooi, maar ook een zwaar jaar achter de rug. Wilt u hen zegenen in hun mooie maar ook vaak moeilijke taak. Geef, dat zij haar vastheid en wijsheid ook bij u wil zoeken. Zegen ook kroonprins Willem Alexander en prinses Maxima. Wij bidden voor ons parlement, voor ministers en voor zoveel mensen, die provincies en gemeenten besturen.

Wij bidden voor rechters, politie en leger.

Zegen ons land. Ons land, waar we soms zo bezorgd over kunnen zijn. Waar veel welvaart is. Maar tegelijk mensen steeds meer voor zichzelf leven. Waar ook het evangelie steeds minder wordt gekend. Waar geld steeds meer de plaats inneemt van de liefde.

Wilt u ons volk vasthouden.

Wij bidden u voor de eenheid tussen de kerken in ons land. Zegen het Ichthusoverleg.

Wij bidden u, of uw kinderen in dit land, in deze wereld, een lichtend licht mogen zijn. Dat mensen verlost van donkere gedachten en duistere praktijken. Een zoutend zout.

Wij bidden u of u ook in het nieuwe jaar bij ons wilt zijn. Helpen ons om zo te leven en te bloeien in goede werken, dat niet alleen wij, maar veel mensen u zullen zoeken en grootmaken.

In Jezus' naam,
Amen.

Wie is God? Pas wanneer wij Hem beter leren kennen, kunnen wij dichter naar Hem toegroeien. We zoomen in op één van zijn eigenschappen: Hij is onveranderlijk.

God is oneindig en is altijd dezelfde. In Psalm 102 lezen wij dit terug.

Deze psalm leert ons:

Wie wij zijn;

Wat wij nodig hebben;

Hoe wij dit kunnen krijgen.

De eerste elf verzen van psalm 102 zijn zeer pijnlijk om te lezen. Een man stort in een noodkreet zijn hart uit en roept het uit naar God. Hij kan niet meer eten van de zorgen. Broodmager is hij inmiddels. *'Mijn hart +is verschroeid en verdord als gras'*. Hopeloos is hij. Nachten ligt hij wakker. Kortom hij is er beroerd aan toe. Geen eetlust, onrust, slapeloosheid. Hij voelt zich wanhopig alleen. We kunnen gerust concluderen dat de man alle tekenen van depressiviteit vertoont.

Maar wat veroorzaakte dit gevoel nu? Vers 4: *'Mijn dagen vervliegen als rook, mijn gebeente gloeit als vuur.'* En vers 11: *'Mijn dagen gaan heen als een schaduw, ik moet verdorren als gras.'* Gras is in de Bijbel metafoor voor wat er vandaag is, maar morgen is verdwenen. Het staat voor iets zeer tijdelijks. Deze man ervaart hopeloosheid en desoriëntatie door zijn gevoel van eindigheid. Niets is blijvend. Niets houdt stand. Alles waar hij naar verlangt en van houdt, glipt weg uit zijn vingers, hoe goed hij ook probeert het vast te houden.

Isaac Watts, schrijver van hymnen, schreef eens het volgende:

*"Time, like an ever-rolling stream,
Bears all its sons away;
They fly forgotten,
as a dream
Dies at the opening day."*

Wanhoop

Wat bracht deze man tot zijn wanhoop over de eindigheid van het leven. Waarschijnlijk was hij ziek. *'Mijn gebeente gloeit als vuur'*. Hoge koorts, zo lijkt het. Of zie de verzen 24 en 25: *'Hij heeft halverwege mijn kracht gebroken, Hij heeft mijn levensdagen verkort. Ik smeek: Mijn God, neem mij niet midden in het leven weg, Uw jaren duren van geslacht op geslacht.'* Het lijkt er op dat hij ernstig ziek is en vreest op jonge leeftijd te sterven.

Het idee dat het leven aan ons ontglipt, wordt niet veroorzaakt door ziekte, ziekte legt dit gevoel alleen bloot. In de serie *The Twilight Zone* uit 1959 gaan drie ruimtevaarders de ruimte in. Het ruimteschip verdwijnt tijdelijk van de rader. Maar wanneer het weer in beeld komt, verongelukt het ergens. De kranten stellen dat er drie mannen het ongeluk overleefden. Een van hen moet naar het ziekenhuis om te genezen van zijn verwondingen. De twee anderen gaan naar een kroeg. Een van hen herinnert zich dat zijn moeder jarig is, dus hij loopt naar een telefooncel en belt haar op. Maar wanneer zij opneemt, vraagt zij zich af wie hij is. "Wij hebben helemaal geen zoon." Terug aan de bar zegt hij verbaasd tegen zijn kameraad dat zijn ouders stellen dat hij helemaal niet bestaat. Wanneer hij vervolgens naar het toilet gaat, komt hij nooit meer terug. Hij is verdwenen. De tweede man begint vragen aan het personeel van de kroeg te stellen. "Waar is de man met wie ik net binnen kwam? Waar is de man die jullie net hebben bediend?" Waarop zij zeggen dat hij alleen was binnen komen lopen. Wanneer hij opnieuw in de krant kijkt, ziet hij dat er niet drie, maar twee mannen het ongeluk hebben overleefd. Hij bezoekt vervolgens het ziekenhuis om de andere

man te ontmoeten. Maar wanneer hij daar in een spiegel kijkt, ziet hij zijn spiegelbeeld niet. Hij rent verdwaasd de gang op en verdwijnt in het niets. De man in het ziekenhuisbed, pakt zijn krant en leest: 'Eén overlevende ramp'. En ja, ook deze man verdwijnt in één keer. De zusters die zijn kamer binnenlopen, lijken ook maar geen moment iemand in het bed te missen.

Toen ik dit als kind zag, vond ik dit wel erg griezelig. Degene die toen met mij in de kamer was, dacht mij gerust te stellen met de woorden: "Dat is het leven." En hij had gelijk. Lees Psalm 103 vers 15 en 16 maar:

*'De mens – zijn dagen zijn als het gras,
hij is als een bloem die bloeit op het veld
en verdwijnt zodra de wind hem verzencht;
de plek waar hij stond, kent hem niet meer.'*

Als je een grootheid bent, zullen mensen je over honderd jaar misschien nog herinneren. Ben je echt heel groot, dan weten ze over duizend jaar nog wie je bent. Maar uiteindelijk weet niemand meer dat je bestaan hebt. Dit doet mij denken aan wat C.S. Lewis schreef over de vraag die hij kreeg of hij niet bang was voor een nucleaire oorlog. De vraag werd gesteld door mensen die geloven dat alles een natuurlijke oorzaak heeft. Lewis antwoordde dat wanneer de natuur alles is dat er bestaat – en er geen God of andere hogere macht is – alle verhalen op dezelfde manier zullen eindigen. Alles in het universum zal verdwijnen zonder dat het kans heeft terug te keren. En niemand die er is om het zich te herinneren. De Bijbel leert dat er op deze wereld niets is dat eeuwig is. Er is hier niets waarop wij volledig kunnen vertrouwen. Zelfs de hoogste bergen en de helderste sterren zullen uiteindelijk vergaan. Ook relaties zullen niet standhouden. We zullen elkaar allemaal verliezen. Door ruzies, door verhuizingen, door de dood... Naast dat er geen fysieke en relationele funderingen zijn, zijn er geen intellectuele funderingen. Realiseer je je dat over een paar decennia iedereen zal lachen om wat je nu zo belangrijk vindt. Op je 85ste zullen je kleinkinderen hun verbazing uitspreken over wat jij ooit geloofde toen je 25 jaar was. Alles verandert. Er zijn geen funderingen. Dit is ons eerste punt. Dit is wie wij zijn.

Wat wij nodig hebben

Tijd voor het volgende punt: wat hebben wij nodig? Kijk eens naar Psalm 102:1: '*Gebed van een ongelukkige die dreigt te bezwijken en zijn klacht uitstort voor de HEER*'. Hij verdrinkt. Maar aan het eind van de Psalm zien wij dat hij het toch lijkt te redden. We zien dat hij zeker is geworden. Hij prijst de Heer nu. Hoe dit kan? Hij nam geen nieuwe eetgewoonten aan en hij bezocht ook geen sportschool. Prima allemaal, maar zijn redding was dat hij aan theologie begon te doen. En hij begon wat hij leerde op zichzelf toe te passen. Hij leerde twee theologische waarheden kennen die hem uit het kolkende water redden:

a) Er bestaat een onveranderlijke God. Vers 28: '*Maar u blijft dezelfde, uw jaren nemen geen einde.*'

Hoe kan God nu onveranderlijk zijn? We krijgen een hint in vers 26: '*Vóór alle tijden hebt u de aarde gegrondvest, de hemel is het werk van uw handen.*' Dit betekent dat God al bestond voor het begin van de tijd. Het beste voorbeeld dat ik ooit hoorde om dit idee een beetje duidelijk te maken, is het beeld van een boot dat vaart op een rivier. Achter hem varen andere boten, die hij niet kan zien. Voor hem varen ook boten, die hij ook niet kan zien. Naast de rivier staat een berg. Op die berg staat iemand. Hij is even ver van al de boten verwijderd. Iedereen kan hem zien en Hij kan al de boten zien. God is als die man op de berg. Hij kijkt neer op de tijd, zoals de man op de berg op de stroom van de rivier. Waarom veranderen wij wel? Wij veranderen ons karakter omdat wij ons onder andere invloedsferen begeven. Bij nieuwe informatie, veranderen wij van gedachten. Maar voor God is niets nieuw of oud. Alles is voor Hem tegenwoordige tijd. God kan niet verbeteren of achteruitgaan. Hij is perfect.

De implicaties hiervan zijn overweldigend! Als predikant spreek ik nog wel eens mensen die zeggen dat zij zichzelf nooit kunnen vergeven om wat zij ooit gedaan hebben. Zij kunnen

zich ook niet voorstellen dat God nog van hen kan houden. Natuurlijk begrijp ik hen. Maar wat wij ons moeten realiseren, is dat toen God in Jezus zichzelf aan ons gaf, Hij ons zag. Ons verleden, ons heden en onze toekomst. Wij kunnen slechts een deel van onszelf zien. God ziet alles. Hij kent je zoals je jezelf niet kent. En toch gaf Hij zichzelf aan jou. Of neem mensen die stellen dat zij er zo'n zootje van hebben gemaakt, dat ze voor hun leven zullen moeten overstappen op plan B of C. Als ik nu maar dit of dat had gedaan... Wat zou mijn leven er dan anders hebben uitgezien. Maar denk je nu werkelijk dat wanneer God naar je kijkt Hij denkt dat je er nu wel zo'n puinhoop van hebt gemaakt, dat Hij moet overstappen op een ander plan voor je leven? God kent je. Ook je toekomst. Hij hoeft zijn plannen met jou dus niet bij te stellen. Er is geen plan B of C voor jouw leven. Je zit midden in Gods wil voor jouw leven. En Hij houdt van je. Of neem de Bijbel. Hoe vaak hoor ik mensen niet zeggen dat wat er in de Bijbel staat niet meer opgaat voor nu. De afstand tussen de personen uit de tijd van de Bijbel en nu is zo groot, dat wij niet hoeven te accepteren wat God tegen hen zei. Anderen kijken met een soort weemoed terug op de Bijbelse tijd. God had toen nog intieme relaties met mensen. Zij geloven niet dat dit nu nog mogelijk is. James Packer schrijft in zijn boek 'God leren kennen' dat de link tussen de mensen uit de Bijbel en ons niet tijd is, maar God. Want God verandert niet. Omdat God niet verandert, is wat de Bijbelschrijvers over Hem zeggen, nog steeds waar.

Tweede dat de persoon uit de Psalm ontdekt, is dat het voor God geen zin heeft van ons te houden wanneer wij oneindig zouden zijn.

God is niet 'slechts' oneindig, zijn onvoorwaardelijke liefde voor ons is oneindig. Er is geen ander fundament dan dit fundament. Waar wij naar verlangen, is iemand die onvoorwaardelijk van ons houdt. Die ons nooit zal verlaten. Dit gaat alleen op voor God. Besef dat alles waar je je leven op bouwt, uiteindelijk zal neervallen. Wij moeten ons leven bouwen op de Rots: op Jezus. Dit kunnen wij alleen doen als wij weten dat Hij van ons houdt.

Lees vers 26 tot en met 29 nog eens:

*'Vóór alle tijden hebt u de aarde gegrondvest,
de hemel is het werk van uw handen.
Zij zullen vergaan, maar u houdt stand,
zij zullen als kleren verslijten,
u verwisselt ze als een gewaad en zij verdwijnen,
maar u blijft dezelfde, uw jaren nemen geen einde.
De kinderen van uw dienaren zullen veilig wonen,
ook op hun nageslacht rust uw oog.'*

Kijk vooral naar het laatste vers. In het Engels staat dat de kinderen zullen wonen in Gods *presence*, wat staat voor 'relatie'. Over hun nageslacht staat dat *they shall be established*, dit betekent dat het permanent is. Zie je wat hij hier zegt? God is permanent gecommitteerd aan zijn dienaren. Zijn onvoorwaardelijke liefde is voor hen. En zij zullen eeuwig leven.

Jezus

Hoe het mogelijk is dat God onvoorwaardelijk van ons kan houden? Hebreëen 1 is een van de rijkste, maar ook moeilijkste hoofdstukken uit de Bijbel. De auteur neemt zeven passages uit het Oude Testament en stelt dat hier eigenlijk Jezus aan het woord is. De persoon uit Psalm 102 smeekt om niet - wat in de kracht van zijn leven had zou moeten zijn - te worden weggevaagd. Maar Jezus werd juist op dat moment wel aan het kruis genageld. Zodat wij, Gods kinderen, voor eeuwig mogen leven. Jezus is hét antwoord.

Alleen door Jezus kan God onveranderlijk zijn. God is liefde. God is rechtvaardig. Door onze zonden, moest God in zijn rechtvaardigheid wel straffen. God kan alleen onveranderlijk liefhebben en rechtvaardig zijn door in Jezus zelf voor de zonden te sterven die wij hebben begaan. Nu kan God naar ons kijken en zeggen dat Hij onvoorwaardelijk van ons houdt. Ondanks onze zonden en gebreken.

